

Høringssvar fra Frimodig kirke

Høring – adgangen til å vektlegge samlivsform ved tilsetting i Den norske kirke

I sitt høringsnotat av 21.12.2022 foreslår Kirkerådet (KR) at det fremmes sak for Kirkemøtet (KM) «om at tilsettingsorganer i Den norske kirke (Dnk) ikke skal forskjellsbehandle søkere på grunn av likekjønnet samlivsform.»

KR slår samtidig fast at slik praksis er lovlig, etter nasjonale så vel som internasjonale regler. Innhenting av opplysninger om samlivsform er nemlig «tillatt hvis virksomheten har som formål å fremme bestemte livssyn eller religiøse syn.» Videre sies det eksplisitt at en slik praksis skal være saklig begrunnet, jfr. ovenfor, og at det ikke en gang er i strid med refererte direktiver «at enkelte menigheter eller biskoper stiller kravet mens andre ikke gjør det innenfor samme trossamfunn».

Så hvorfor foreslår da KR en knebling av lokale og regionale organers myndighet på dette området?

Vi finner tre begrunnelser, og vi vil problematisere og avvise alle tre.

1. KR «legger til grunn at denne saken ikke har læremessig karakter». På bakgrunn av de siste 30 års – til dels opprivende – debatt om samliv i Dnk, er dette premisset oppsiktsvekkende. KR går lenger, og hevder at man kan gjøre dette uten å gå bort fra vedtaket om «at det eksisterer to teologisk legitime syn i det underliggende lærespørsmålet». Juridiske spissfindigheter skygger her for alminnelig folkevett. For det kan vel knapt overbevise noen, uansett syn, at denne saken ikke en gang har læremessig «karakter». Dersom adgangen til å vektlegge samlivsform forsvinner, vil det åpenbart være en innskrenkning av muligheten til å forvalte kirkens tradisjonelle lære om samliv og ekteskap.
2. KR viser også til Trossamfunnsloven § 12 andre ledd (om kirkens organisering og kirkelige organer) som begrunnelse for å instruere blant annet soknerådene i tilsettingssaker. Men leddet kan ikke med noen grad av rimelighet sies å handle om dette. Vi vil også avvise at man anvender KMs vedtak i sak 10/22 (om at KM kan vedta et felles personalreglement for hele trossamfunnet) på denne saken. Den begrunnelsen kan i så fall like gjerne vendes til å anerkjenne de lokale menighetsråd rett til å vektlegge det de mener er relevant – og lovlig – i sin ansettelsespraksis.
3. KR legger – nok en gang – vekt på at KM nå har overtatt den myndighet Kongen hadde inntil 2012. Også her presser man analogien. Det er riktig at KM er kirkens øverste representative organ. Men KM er ikke overordnet de lokale rettssubjektene. Tvert imot var det et premiss i statens overføring av makt og myndighet at balansen mellom lokalt og sentralt ikke skulle endres. Men det vi nå ser er at KR/KM i sin retorikk og vedtakspraksis stadig tydeligere skaper inntrykk av at det nasjonale

rettssubjektet er overordnet de lokale. Det er ikke god jus, og det er ikke god teologi. Vi oppfatter Kirkerådets forslag om å «gjemme» denne problematikken bort i et teologiløst personalreglement provoserende, og – med hensyn til rettssubjektsdimensjonen helt uakseptabelt. Derfor avviser vi at KM/KR har myndighet til å la det nasjonale rettssubjektet instruere de(t) lokale.

Frimodig Kirke vil arbeide for å styrke lokalmenighetene, både teologisk og ved tildeling av ressurser. Og vi vil motarbeide alle tendenser til ytterligere å forrykke den innarbeidede balansen mellom lokalt og sentralt i kirken.

På vegne av styret i Frimodig kirke,

Sverre Elgvin Lied (leder)